

Η πέμπτη εντολή (Μοναχός Αρσένιος Σκήτη Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ένα από τα πολύτιμα πράγματα που επεδίωκε ο άνθρωπος ανά τους αιώνες, πολύ δε περισσότερο στις ημέρες μας, είναι η μακροζωία. Πόσες έρευνες έχουν γίνει και γίνονται συνεχώς, για να ανακαλύψουν την πολυπόθητη μακροζωία! Μάλιστα, ο άνθρωπος είναι διατεθειμένος, να δώσει το παν για να την αποκτήσει. Αν ρίξουμε μία ματιά στα γιατροσόφια και στις συνταγές περί μακροζωίας, θα καταλάβουμε την έντονη οδύνη του ανθρώπου, που ψάχνει εναγωνίως, μήπως κάποτε εύρει το ποθούμενο. Ωστόσο, δεν φάνηκε τίποτε ύστερα από εξαντλητικές έρευνες και πειράματα, ακόμη και σε τρόπο ζωής, δηλαδή, ζώντας σε χωριά απομακρυσμένα από τον ρύπο των πόλεων. Δυστυχώς όμως, δεν φάνηκε κάποιο ελπιδοφόρο μήνυμα, που να επιβεβαιώνει πως επιτέλους ανακαλύφθηκε η μακροζωία. Έτσι λοιπόν, ο άνθρωπος του 21ου αιώνα, που καυχιέται για τις «ανακαλύψεις» του, δεν μπορεί με τίποτα να το χωνέψει, πως η ζωή του πάνω στη γη θα περιορίζεται σε μικρή διάρκεια, αν λάβουμε υπόψιν μας την «πρόοδο» της ιατρικής επιστήμης και άλλα πολλά.

Όμως, υπάρχει ένα μεγάλο γεγονός, δοσμένο από τον Άγιο Τριαδικό Θεό μας, που

μας εξασφαλίζει την μακροζωία, χωρίς καμία έρευνα και κόπο, χωρίς χρήματα και τις λοιπές αγωνίες που προαναφέραμε. Και αυτό αγαπητοί μου, είναι η πέμπτη Εντολή, που μας λέει: «τίμα τον πατέρα και την μητέρα σου για να ζήσεις πολλά χρόνια στην χώρα που εγώ ο Κύριος και Θεός σου θα σου δώσω(Έξοδος κ', 12)». Αυτή η Εντολή δόθηκε από τον Θεό στον Προφήτη Μωυσή, μαζί με τις υπόλοιπες εννέα Εντολές. Αλλά ας πάρουμε λίγο τα πράγματα με την σειρά. Ο Προφητάναξ Δαβίδ, μας λέει στους Ψαλμούς: «τα χρόνια του ανθρώπου που ζει στην γη είναι εβδομήντα, αν έχει γερή κράση φτάνει στα ογδόντα και τα περισσότερα από αυτά είναι κόπος και πόνος(Ψαλμός πθ', 10)». Έτσι λοιπόν, είναι γεγονός πως φτάνοντας ο άνθρωπος τα εβδομήντα χρόνια ζωής, ήδη έχει ανέβει στο πρώτο σκαλί της μακροζωίας και όσοι αξιώνονται τα ογδόντα, τα ενενήντα και περισσότερα από αυτά, έχουν την πληρότητα της μακροζωίας. Για να φτάσει ο άνθρωπος να ζήσει αυτά τα χρόνια, πρέπει οπωσδήποτε να τηρήσει την πέμπτη Εντολή που αναφέραμε, διότι αλλιώς τα πράγματα δυσκολεύουν πάρα πολύ και στενεύουν, αφού δεν θα έχει ο άνθρωπος την ευλογία του Θεού, εφόσον δεν τίμησε, δεν γηροκόμησε τους γονείς του στο σπίτι του, αλλά αναζήτησε κάποια απάνθρωπη λύση, έβαλε τους γονείς του σε κάποιο γηροκομείο, για να μην ενοχλείται ο ίδιος και για άλλους λόγους.

Πρέπει επίσης να εννοήσουμε επιτέλους, πως ο χρόνος που ζει ο άνθρωπος στην γη είναι δοσμένος από τον Θεό, ως δώρο που το ελέγχει μόνο ο ίδιος. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί ο άνθρωπος να δώσει ζωή στον εαυτό του ή και να παρατείνει την ζωή του όσο θα ήθελε. Αυτό ανήκει μόνο στον Ζωοδότη Θεό μας. Να λοιπόν, που υπάρχει και η συνταγή για να ζήσει κανείς τα χρόνια που έχει προβλέψει ο Θεός για το πλάσμα Του, τον άνθρωπο. Και είναι τόσο εύκολη αυτή η

συνταγή, που μπορούν όλοι οι άνθρωποι να την εφαρμόσουν, αρκεί να το θελήσουν. Όμως, πέρα από αυτά τα χρόνια ζωής που αναφέραμε, που ζει ο άνθρωπος στην γη και φθάνει την μακροζωία, νομίζω δεν χρειάζονται τουλάχιστον τώρα, στην περίοδο της Χάριτος που διανύουμε και έχουνε γίνει τα μεγαλειώδη γεγονότα του Χριστού, όπου ο θάνατος θανατώθηκε από τον Κύριό μας. Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, ο θάνατος ήτανε τρομερός για όλους και ήταν φυσικό να ποθούσε κάποιος την μακροζωία, μάλλον την παρατεταμένη μακροζωία. Τώρα όμως, που ο Άδης και ο θάνατος καταστραφήκανε με την Ανάσταση του Χριστού μας, ο θάνατος του πιστού Ορθοδόξου Χριστιανού, είναι τρόπον τινά σαν ένα πανηγύρι, εφόσον όσο ζούσε τηρούσε το κατά δύναμιν τις Εντολές του Κυρίου. Είναι πολύ ανόητο λοιπόν, εμείς οι πιστοί Ορθόδοξοι, να κάνουμε έρευνες, μήπως ανακαλύψουμε κάποια παρατεταμένη μακροζωία. Όταν αναζητούμε αυτό, δείχνει πως δεν μας ωφέλησε πολύ το Άγιο Βάπτισμα που λάβαμε. Διότι, το Άγιο Βάπτισμα σημαίνει, πως τα ονόματά μας γράφτηκαν στο επουράνιο βιβλίο της αιώνιας ζωής του Παραδείσου. Αν το εννοήσουμε αυτό σωστά, πρέπει να μας φαίνεται αυτή η επίγεια ζωή ως στάδιο προετοιμασίας, με έντονη καλή αγωνία, μη τυχόν προτιμήσουμε τα έργα του σατανά, από τα έργα του Χριστού. Έτσι λοιπόν, υπάρχει μία πολύ μεγάλη διαφορά στην ζωή της Παλαιάς Διαθήκης με την ζωή της Καινής Διαθήκης. Τότε, ο άνθρωπος τα χρόνια που ζούσε στην γη ήταν χαρούμενα, μέσα στο φως του ηλίου και σε όλες τις χαρές της ζωής. Πεθαίνοντας όμως, η ψυχή του πήγαινε στο σκοτεινό βασίλειο του Άδου, με ό,τι αυτό συνεπαγότανε. Τώρα όμως, στην Καινή Διαθήκη, ο πιστός Ορθόδοξος Χριστιανός ζει τα χρόνια που προείπαμε επάνω στην γη, με όλες τις επίγειες δωρεές του Θεού. Αλλά, όταν πεθαίνει ο πιστός του Χριστού, η ψυχή του δεν πηγαίνει πλέον στον σκοτεινό Άδη, αλλά πηγαίνει να απολαύσει πολύ πιο μεγάλα, από αυτά που απόλαυσε όσο ζούσε στην γη. Είδατε, πόση μεγάλη διαφορά υπάρχει; Είδατε, πόση μεγάλη ανοησία είναι, να προσπαθεί να ανακαλύψει ο άνθρωπος την παρατεταμένη μακροζωία; Και τόσο ανόητο είναι, που μοιάζει με μερικούς που αγνοούν εκουσίως την χαρά της προσέλευσης σε έναν γάμο και προτιμούν να πάνε να μαζέψουνε πουρνάρια, όπως λέει ο σοφός λαός.

Ας σταματήσουν λοιπόν, οι διάφοροι ερευνητές να ψάχνουν τρόπους που να βελτιώνουν την μακροζωία, διότι αν λείπει το πρώτο και βασικό στοιχείο, που είναι η ευχή των γονέων, όλα τα άλλα αχρηστεύονται εντελώς και χάνουν κάθε αξία. Γιατί, τί αξία θα έχει ο άνθρωπος, όταν θα είναι πικραμένη η ψυχή των γονέων του, που είναι παραγκωνισμένη σε κάποιο δωμάτιο γηροκομείου; Τί είδους τρόποι υγιεινής ζωής θα ωφελήσουν αυτόν τον άνθρωπο, που φέρθηκε απάνθρωπα προς τους γονείς του; Εμείς λοιπόν, δεν έχουμε τίποτα άλλο να προσθέσουμε από τους λόγους του Θεού μας, που μας λένε με απόλυτη βεβαιότητα: «τίμα τον πατέρα και την μητέρα σου για να ζήσεις πολλά χρόνια στην χώρα που εγώ ο

Κύριος και Θεός σου θα σου δώσω(Έξοδος κ', 12)». «Ο έχων ώτα ακούειν ακουέτω (Ματθ. ια' 15)». Αμήν.

ΥΓ.: Θα ήταν παράλειψη, αν δεν πούμε πως κατά παρόμοιο τρόπο, συμβαίνει και στην μοναχική ζωή αυτό το γεγονός με τους πνευματικούς πατέρες μας. Πολλοί μοναχοί, δεν το λαμβάνουν σοβαρά υπόψιν τους το σημαντικό αυτό θέμα, με αποτέλεσμα να συναντούν αξεπέραστες δυσκολίες. Όσοι μοναχοί εγκαταλείψαμε τους Γέροντές μας και δεν τους γηροκομήσαμε, η συνέχεια της ζωής μας ήταν δίχως προκοπή, παρόλο που αυξήσαμε την άσκησή μας, αυξήσαμε την συμμετοχή μας στην Θεία Μετάληψη, επιδοθήκαμε μάλιστα και στην νοερά προσευχή με πολύ αγώνα, αλλά ο καρπός της Θείας Χάριτος δεν φάνηκε. Γιατί συνέβη αυτό; Μήπως ο αγωνοθέτης μας Χριστός, φάνηκε σκληρός και δεν έδωσε καρπό; Μη γένοιτο να πούμε κάτι τέτοιο! Η απάντηση είναι απλή: όταν οι ψυχές των Γερόντων που εγκαταλείψαμε είναι πικραμένες από την εγκατάλειψή μας, τότε αυτό είναι το σίγουρο και μοναδικό εμπόδιο για την έλευση της Θείας Χάριτος στις ψυχές μας. Ωστε λοιπόν, μία και μοναδική συνταγή υπάρχει για να προκόψει κανείς και να ζήσει πολλά χρόνια: είναι η τήρηση της πέμπτης Εντολής.